

Phần 3

Gặp tờ báo Bản tin vịnh Cedar lại ngay mục đăng tin nhà cho thuê, Cecilia đọc lướt qua, danh sách đó thêm một lần nữa. Những cặp đôi khác làm trong lực lượng hải quân đã cảnh báo vợ chồng Cecilia rằng họ gần như không thể thuê nhà ở khu vực trung lưu nếu không tính thêm thu nhập của người vợ. Cecilia và Ian không muốn như vậy. Họ sẽ không bao giờ có đủ tiền để mua nhà nếu phần lớn số tiền kiếm được hàng tháng dùng để trả tiền thuê nhà. Họ muốn có một ngôi nhà cho riêng mình, đặc biệt khi giờ đây họ đã có thêm Aaron.

“Căn nhà nằm tại địa chỉ 204 đường Rosewood”, Cecilia nói trong khi Ian lái xe. Cô quay sang nhìn Aaron, thằng bé ngủ ngon lành trong chiếc túi đựng ở băng ghế sau.

“Em cũng đừng hy vọng nhiều quá đây”, Ian dặn trước.

“Quá muộn rồi - vì giờ đây em đã tràn trề hy vọng”. Cecilia cực kỳ muốn chuyện này nhanh chóng trở thành hiện thực. Bố mẹ cô ly hôn khi cô còn nhỏ và kể từ lúc đó, Cecilia và mẹ mình phải sống trong các căn hộ chung cư. Cô luôn mơ ước một ngày nào đó sẽ có một căn nhà với một khoản sân và một khu vườn rùng những người hàng xóm thực sự.

Ian lớn lên dưới một mái ấm theo đúng nghĩa, nên chuyện sống trong một ngôi nhà thêm lần nữa không gây nhiều háo hức cho anh như cho Cecilia. Anh sẵn lòng đợi cho đến khi họ có thể mua được một căn cho riêng mình, nhưng Cecilia thì không. Cô đã gọi điện cho một vài nơi. Căn nhà trên đường Rosewood được đại diện bởi một công ty môi giới nhà đất. Judy Flint, làm việc cho công ty bất động sản vịnh Cedar, sẽ gặp họ tại căn nhà cho thuê.

Ian lái xe vào đường Rosewood và Cecilia lập tức thích khu vực này. Những hàng cây du thuyền tấp hai bên đường, lá trở xanh, sum suê. Trước mỗi sân nhà, hoa uất kim hương và thủy tiên bông vàng chen nhau khoe sắc. Khu vực này rất thích hợp cho trẻ em đạp xe trên phố, vỉa hè rộng rãi có thể dành cho chúng chơi nhảy dây hay những trò trẻ con khác. Cô thấy một hàng rào cọc trắng, cô nín thở, hy vọng số 204 chính căn nhà đó.

Và đúng là nó!

“Ôi Ian ơi, nhìn kia!”, cô kêu toáng lên, gần như không thở được vì phấn khích.

“Nó thật hoàn hảo”. Thành thật mà nói, nó thậm chí còn tuyệt hơn những gì cô mơ ước. Đó là một căn nhà hai tầng màu trắng, có một phòng nhỏ xíu trôi lên cao hơn mái nhà, gấn cửa sổ lớn nằm hướng mặt ra hiên trước. Dù đây có là một ngôi nhà cũ kỹ thì nó cũng không khiến Cecilia bận tâm, thậm chí điều đó chỉ

càng làm cho sự hấp dẫn của nó tăng thêm mà thôi. Cô đặc biệt thích khoảng hiên rộng và những chiếc cột bằng gạch.

“Nó cũng được đấy, anh đoán thế”, Ian nói khi cho xe đậu bên lề đường.

Cecilia đùa Ian bằng cách vỗ vào cánh tay anh. “Anh cũng thích nó mà”.

“Ừ”. Anh nhún vai. “Trông có vẻ như nhà của một gia đình tử tế”.

Anh vừa mới cho xe đỗ lại thì Cecilia tháo dây an toàn và trèo ra ngoài. Judy Flint, nhân viên nhà đất đang đứng đợi họ ở cửa trước, còn chủ nhà sẽ đến sau, nếu như thỏa thuận xong. Dường như điều này hơi bất thường, nhưng chủ nhà yêu cầu được gặp gỡ khách hàng sẽ thuê ngôi nhà của họ.

Ian bồng em bé ra khỏi túi đựng trên băng ghế sau và bế cậu bé Aaron còn đang say ngủ tiến vào hiên nhà cùng mình.

“Chà, nhóc dễ thương quá!”. Cô nhân viên cười với Aaron. “Tôi thấy anh chị đúng giờ thật”, cô nói với Ian và Cecilia bằng một giọng hết sức thân thiện, hòa nhã, mắt vẫn không rời thằng bé, miệng mỉm cười. Thật ra Cecilia đã sẵn sàng từ một giờ trước đó, và việc chờ đợi đối với cô dường như kéo dài đến vô tận.

“Tôi nghĩ vợ tôi muốn thuê nhà mà không cần tận mắt xem xét, nhưng tôi thì muốn xem qua”, Ian nói, chọc Cecilia.

“Bước vào trong này đi”, Judy mời, cô mở và vịn cánh cửa trước mặt.

Đưa mắt nhìn quanh, Cecilia bước vào bên trong căn nhà. Ngay cả khi chưa có vật dụng trang trí, phòng khách vẫn phả ra hơi ấm từ lò sưởi bằng gạch, sàn nhà bằng gỗ sồi bóng nhẵn và các bức tường trắng toát. Rất dễ để tưởng tượng nơi này trông sẽ như thế nào sau khi họ sắp đặt đồ đạc của mình. Trong khi cô vẫn còn đang xem xét phòng khách thì Ian gọi to từ nhà bếp.

“Ồ đây hơi nhỏ một chút”.

“Lát nữa em sẽ ra đó xem”, Cecilia đáp lại. Cô nhìn ngắm tỉ mỉ lò sưởi và từng góc cạnh của những giá sách đóng liền vào trong tường nối với lò sưởi. Nơi này thật hoàn hảo để đặt một chiếc ghế đu, nơi cô có thể cho Aaron bú, đọc sách, hay tranh thủ chợp mắt vào ban ngày...

Ian bước ra phòng khách. “Hãy nhớ đây chỉ là một căn nhà đầu tiên chúng ta xem qua thôi. Còn nhiều căn khác trong danh sách nhà ta muốn thuê lắm”.

“Em nhớ mà”, cô hứa, nhưng Cecilia đã quyết định rồi. Đây chính là căn nhà mà cô mong muốn. Giờ cô chỉ phải thuyết phục chồng mình nữa thôi. Nếu họ trì hoãn, người khác sẽ nhanh chóng giành lấy nó từ tay họ.

Ian biến mất, vài phút sau cô nghe anh nói. “Anh sẽ kiểm tra ga-ra”. Hình như anh đã xem qua hết tầng trệt, còn cô vẫn chưa rời khỏi phòng khách. Xem xét tỉ mỉ mọi thứ, cô tiến đến nhà bếp. Ian nói đúng, khu vực này nhỏ hơn so với

ý muốn của cô, nhưng điều đó cũng không phải là cản trở lớn. Cô đều thấy cửa sau có một lỗ ra vào cho chó. Có lẽ sau này họ có thể nuôi một con chó, cô mơ màng nghĩ. Phòng giặt nối với nhà bếp dẫn ra ngoài hành lang. Cô men theo lối đó và nó dẫn đến một không gian rộng hơn có hai phòng ngủ. Phòng ngủ lớn được sơn màu vàng nhạt, mềm mại và tươi mới. Tủ quần áo nhỏ nhưng rất vừa mắt.

“Có hai phòng ngủ nữa ở trên lầu”, Judy bảo Cecilia. “Tổng cộng là bốn phòng ngủ”.

“Bốn phòng”, Cecilia lặp lại. Nghe cứ như là một biệt thự vậy.

“Tầng hầm vẫn chưa được sửa sang xong”.

“Có cả tầng hầm nữa à?”.

“Chủ nhà không sử dụng nó vì đã có nhà kho rồi”.

Ian vọt trở vào trong nhà và Cecilia nhận thấy anh rất vui. “Ga-ra tuyệt lắm! Em muốn xem không?”.

“Tất nhiên rồi”. Cecilia và Judy Flint nhìn nhau cười. Đàn ông và ga-ra cũng giống như phụ nữ với thời trang vậy. Cô theo anh ra ngoài và bước vào ga-ra nằm tách biệt với ngôi nhà. Judy cùng đi với họ và tô đậm một vài số liệu hay thông tin nào đó. Có nhiều khoảng trống cho Ian thử, sửa xe, thậm chí vẫn còn chỗ cho họ để đồ đạc.

“Em muốn nhắc anh rằng đây chỉ là căn nhà đầu tiên chúng ta xem qua thôi”, Cecilia chọc, nói lại y những lời anh đã bảo cô lúc nãy. “Vậy nên đừng có phân khích quá nhé”.

“Đây là căn nhà tốt nhất mà tôi có theo mức giá anh chị đưa ra”, Judy nói xen vào.

Ian đưa mắt nhìn Cecilia. “Ý em thế nào?”, anh hỏi.

“Em nghĩ sẽ rất ngốc nếu chúng ta để cơ hội này tuột khỏi tay”.

Ian nắm lấy tay vợ và bóp nhẹ nhẹ.

“Anh chị có muốn tôi liên lạc với chủ nhà ngay không?”. Judy Flint hỏi.

Ian trả lời bằng cách gật đầu lia lịa.

Cô nhân viên nhà đất bước ra bên ngoài, Cecilia nhìn chăm chú khi cô ấy mở điện thoại động ra.

“Nó là tất cả những gì em mơ ước”, Cecilia thì thầm. “Tất cả”.

“Bốn phòng ngủ thì quá thừa cho ba người chúng ta”.

“Sẽ có những đứa con khác”, Cecilia nói. “Chúng ta có thể lấp đầy mấy phòng ngủ này rất nhanh mà”.

Ian nhướn mắt lên còn Cecilia cười rúc rích. Cô vui quá đến nỗi gần như không kìm lại được, và cô có thể thấy Ian cũng mừng không kém. Cô nghĩ anh có lẽ đã hôn cô ngay rồi ấy chứ, nếu như Judy không quay trở lại đúng vào lúc đó. “Ông bà chủ nhà đang trong thành phố và họ sẽ đến trong mười phút nữa”.

Khi Cecilia và Ian đã xem nhà xong, kể cả hai phòng ngủ trên lầu, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi khác vừa đỗ lại ngay trước nhà. Một quý ông lớn tuổi đội chiếc mũ cao bồi to và mang ủng, một phụ nữ trung niên đang sải bước trên lối đi dẫn vào nhà.

Judy Flint mở cánh cửa trước cho họ và giới thiệu họ là Grace và Cliff Harding. Cecilia mỉm cười một cách ngượng ngập. Khi Aaron bắt đầu quấy khóc, cô nhắc bé ra khỏi túi đi và bế nó dựa vào vai mình.

“Tôi biết thật bất thường khi chủ nhà đòi gặp người thuê trước khi thỏa thuận hợp đồng”, Grace nói.

“Chúng cháu không ngại đâu ạ”, Cecilia đáp lời, trấn an bà chủ nhà. Cô nhận ra Grace, người cô đã gặp trong thư viện. Trước khi có máy vi tính riêng, Cecilia từng đến thư viện vài lần để sử dụng máy tính khi Ian đang ở ngoài biển, vì thế cô nhớ Grace, bà ấy đã rất thân thiện và hết lòng giúp đỡ cô.

“Bọn cháu rất thích nhà của cô chú và sẽ giữ gìn nó cẩn thận”.

Cliff vòng tay ôm lấy vợ mình.

“Grace và gia đình cô ấy đã sống ở đây suốt hơn ba mươi năm và cô ấy muốn chắc rằng nó được giao cho những người cẩn thận, biết giữ gìn ngôi nhà”.

“Sẽ thế mà”, Cecilia hứa. Bây giờ thì cô hiểu tại sao Grace muốn gặp gỡ, trò chuyện với người sẽ thuê nhà mình. Ất hẳn không dễ dàng gì cho người lạ chuyển vào nơi mà mình đã từng sống phần lớn cuộc đời. Tuy vậy Cecilia vẫn không hiểu tại sao Grace lại rời khỏi căn nhà nơi đã gắn bó với mình suốt ba mươi năm qua. Cliff Harding rất đỗi dịu dàng với vợ. Cecilia nhận ra điều đó qua cách anh chạm vào vợ mình và qua cách anh nhìn Grace âu yếm.

“Cậu phục vụ trong lực lượng hải quân à?”, Cliff Harding hỏi Ian.

Ian gật đầu. “Vâng, thưa chú”.

“Thế thì cậu có thể bị thuyên chuyển”, Grace nói, liếc nhìn chồng mình. Chị có vẻ lưỡng lự một chút.

“Bọn cháu có thể sẽ phải dời đi”. Cecilia sẽ rất buồn nếu họ phải rời khỏi vịnh Cedar nhưng cô sẽ theo Ian đến bất kỳ nơi nào anh được điều đến.

“Cô Harding đây đòi hợp đồng thuê một năm”, Judy giải thích.

Ian ngập ngừng. “Vậy thì rắc rối đây”, anh nói. “Có thể tàu hàng không mẫu hạm George Washington sẽ chuyển đến San Diego. Điều đó vẫn chưa chắc

chấn, nhưng cũng có khả năng xảy ra”. Lúc trước anh đã đề cập chuyện này với Cecilia nhưng cô hy vọng tin đồn sẽ chỉ là tin đồn mà thôi.

“Cô chú có xem xét hợp đồng thuê nhà không bó buộc thời gian không?” Cecilia hỏi. Đáng lẽ ra nên bàn kỹ chuyện này với Ian trước và cô ước mình đã làm thế, nhưng nếu đó là một hợp đồng thuê không bó buộc thời gian, cô muốn biết cách thức thuê nhà là như thế nào.

Một lần nữa Grace nhìn Cliff. “Tôi... không biết. Tôi muốn có thêm thời gian để nghĩ đã”.

“Được ạ”, Ian và cháu cũng không chắc mình có thể thuê nổi căn nhà to như thế này không nữa”.

“Chúng ta sẽ bàn về những thứ đó sau nhé”, Ian nhìn quanh. “Như vợ cháu đã nói, bọn cháu sẽ giữ gìn nhà của cô chú như là nhà của bọn cháu vậy”, anh bảo Grace. “Nhưng nếu cô chú muốn làm hợp đồng cho thuê một năm trở lên, bọn cháu không thể thuê được”.

Cecilia nín thở chờ đợi Grace trả lời.

“Liệu chúng ta có nên tìm thêm nơi khác không?”. Ian nhấn mạnh.

Sau một chút lưỡng lự. Cliff Harding nhún vai và dường như để ngỏ vấn đề này cho Grace. Cecilia không biết nói gì thêm nữa, nên cô hỏi. “Có chỗ trống để làm vườn không ạ?”.

“Ồ, có chứ, lúc nào tôi cũng dành đất trồng cây. Tôi trồng hoa hồng cùng với hoa hành và những cây lâu năm. Còn nhiều loại khác nữa, nhưng chắc chắn vẫn còn chỗ để trồng thêm. Còn sân nhà ngập tràn ánh nắng ban chiều”.

“Cháu luôn mong ước có một mảnh vườn”, Cecilia thú nhận. Cô vỗ nhè nhẹ vào lưng Aaron và thằng bé nhanh chóng ngủ êm trên vai cô. Cả bốn người họ cùng nhau dạo quanh căn nhà, trong khi Judy đợi bên trong. Ian và Harding nói chuyện say sưa, còn Cecilia cũng có nhiều câu để hỏi Grace.

“Cháu rất hy vọng cô chú sẽ đồng ý cho bọn cháu thuê mà không cần hợp đồng dài hạn”, Cecilia nói khi họ xem quanh nhà xong.

Grace mỉm cười với chồng và gật đầu. “Tôi mong muốn ngôi nhà này sẽ được những người như vợ chồng cháu đến thuê. Khu vực này rất tốt cho cuộc sống gia đình và các cháu sẽ hòa nhập tốt thôi”.

Cecilia tưởng chừng như mình sắp khóc đến nơi, sau khi nghe Grace nói thế.

“Cảm ơn hai cô chú nhiều lắm”.

“Này”, Harding nói, đưa hai bàn tay lên. “Đó hoàn toàn là quyết định của Grace đó”.

Rồi Judy Flint bước đến chỗ bốn người họ. “Tôi sẽ thảo giấy tờ ngay”, cô thông báo. “Anh chị sẵn sàng viết séc cho tôi vào chiều nay chứ?”.

“Chắc rồi”. Ian lôi tập chi phiếu ra khỏi túi quần mình.

“Khi nào bọn cháu có thể dọn đến đây?”. Cecilia hỏi, không giấu nổi vẻ phân khích trong giọng nói.

Cô nhân viên nhà đất quay sang Grace, chị đang mỉm cười. “Nhu tôi được biết thì một khi giấy tờ được ký xong, các cháu có thể dọn vào”.

“Cảm ơn cô”, Cecilia nói, lặp đi lặp lại. “Rất cảm ơn cô”. Cô không thể ngừng lại được nụ cười vui sướng trên môi.

Linnette McAfee mong được ở bên Cal suốt cả tuần nay. Công việc của cô là phụ tá bác sĩ tại Trung tâm y tế vịnh Cedar nên cô chỉ được nghỉ luân phiên. May mắn là công việc của Cal với Cliff Harding cho phép anh cân bằng thời khóa biểu của mình với thời khóa biểu của cô. Nếu không có một ông chủ đầy cảm thông như thế, Cal và Linnette có lẽ chẳng bao giờ có cơ hội được ở bên nhau.

Mẹ của Linnette, Corrie, đã mua được một buổi hẹn hò cho cô với Cal tại cuộc bán đấu giá chó và những người đàn ông độc thân, một sự kiện từ thiện nhằm tìm nơi nương náu cho các con vật ở địa phương. Trả một số tiền nhiều hơn những gì Linnette hình dung, mẹ cô đã sắp đặt cô với Cal Washburn và cùng lúc đó tìm mua được một con chó chăn cừu Úc cho Mack, em trai cô. Cả hai món quà đều rất tuyệt. Lucky ngay lập tức trở thành người bạn trung thành của Mack, còn cô, cũng đã phải lòng Cal. Tuy nhiên cô không phải lòng anh ngay từ phút đầu gặp gỡ.

Những gì cô biết về Cal Washburn không khác hơn ngoài việc anh là một người huấn luyện ngựa. Ngoài ra, thời gian đó cô đang để ý bác sĩ Chad Timmons. Thế nhưng, Chad không mấy hứng thú trước Linnette - bất chấp những cố gắng không ngừng nghỉ của cô nhằm thu hút sự chú ý của anh.

Mẹ Linnette khiến cô bực mình khi thúc ép cô ra ngoài gặp gỡ Cal, nhưng cuối cùng cô cũng phải đầu hàng trước sự kiên quyết của mẹ. Ngạc nhiên làm sao, cô thấy rất thích thú với buổi hẹn hò đầu tiên đó. Khi anh mời cô đi chơi lần nữa và hôn cô, Linnette càng kinh ngạc hơn. Cô đã không nghĩ mình sẽ thấy thoải mái và vui vẻ như thế khi ở bên anh, cô càng không nghĩ anh sẽ hôn mình.

Và thế là giai đoạn tìm hiểu của họ bắt đầu. Giai đoạn tìm hiểu là một từ lỗi thời, nhưng nó hợp với Linnette, vì cô luôn cho rằng mình là một người cổ hủ. Cal dường như đánh giá cao điều đó ở cô. Mọi quan hệ của họ tiến triển chậm rãi, mà theo như cô thừa nhận, cô bắt đầu thấy có một chút thất vọng nhưng cô

nhận ra rằng anh cũng thuộc tuýp người như thế. Tật nói lắp của Cal khiến anh khá mắc cỡ với người đối diện, kể cả khi đứng trước cô.

Cal đang chờ Linnette khi cô cho xe chạy tới trại nuôi ngựa của Cliff Harding ở Olalla, cách vịnh Cedar hai mươi phút về phía nam. Nụ cười âm áp chào đón của anh khiến cô bật cười theo. Linnette thích thú trước tình cảm họ dành cho nhau, nhưng cô cũng cảm thấy sợ đôi chút bởi lực hút giới tính giữa họ. Mới ngoài hai mươi, cô nỗ lực phấn đấu cho ngành y mình đang theo đuổi, thế nên cô chưa thực sự có bất kỳ mối quan hệ nghiêm túc nào. Cal là người đầu tiên.

“Chào anh”, cô nói khi trèo ra khỏi xe. Cal cao và gầy, đôi mắt sâu, xanh biếc. Màu mắt anh sắc đến nỗi cô có cảm giác mình chưa bao giờ thấy thứ gì xanh hơn thế.

“Ch... chào em”. Anh không cần phải nói thêm gì nữa để chứng tỏ cho cô thấy anh vui như thế nào khi được gặp cô. Anh không cần phải lên tiếng để cho cô biết anh đang cảm thấy thế nào. Cả trước khi cô sẵn sàng, anh vòng hai tay quanh eo cô và sau khi kiểm tra xung quanh để chắc rằng không ai để ý đến họ, anh kéo cô lại gần và hôn cô với tất cả sự khao khát mãnh liệt, khiến tâm trí cô bay bổng.

Khi màn khóa môi kết thúc, cô dựa trán mình vào ngực Cal và hít một hơi thật sâu. “Anh nhớ em lắm phải không?”

“Ừ, nh-nhớ lắm”.

“Cal”, cô nói. Vì những nụ hôn của anh tác động mạnh đến cô nên cô phải hắng giọng. “Cal”, cô gọi lại lần nữa. “Em nhận được tin nhắn của anh và đã chuẩn bị cho chúng ta một bữa trưa dã ngoại. Anh định làm gì nào?”

“E-em sẽ b-b-biết thôi”. Anh cầm tay cô và dẫn cô vào trong chuồng ngựa, nơi anh đã thắng dây cương cho hai con ngựa và sẵn sàng cưỡi chúng.

Linnette ngần ngại. “À... Em đã nói với anh là em chưa bao giờ cưỡi ngựa chưa nhỉ?”

“Rồi. Đ-đ-đừng lo”.

“Nhưng em lo lắm”, cô đáp. “Được rồi, trước đây em đã từng cưỡi ngựa. Giờ thì em nhớ ra. Lúc năm tuổi, bố em đã cho em cưỡi một con pony ở hội chợ Puyallup. Em sợ chết khiếp và ông phải bộ quanh vòng quay đó với em”.

Cal cười. “Em sẽ ô-ôn thôi. Sheba”, anh chỉ con ngựa màu nâu, “là một con ngựa cái trưởng thành hơn. R-rất hiền”.

“Anh hứa chứ?”. Hai con ngựa mà Cal chọn hơn rất nhiều so với con ngựa pony mà cô cưỡi còn bé. Mặc cho Linnette đang đánh vật với nỗi sợ hãi, con

ngựa dường như liếc mắt nhìn cô và nhanh chóng dò xét, rồi khịt khịt mũi như nói rằng cô hơi tiếc ngay khi vừa leo lên lưng nó.

“Anh hứa”, Cal trấn an cô.

Cô đoán Cal đã lên kế hoạch thực hiện khoảng thời gian giải lao đầy lãng mạn này, và sự hồi hộp trong cô sắp làm tiêu tan mọi thứ. Trong một nỗ lực câu giờ, cô chậm chậm quay lại xe mình và lấy hai gói đựng thức ăn trưa từ trên chiếc ghế kế tay lái. Cal cùng đi với cô và đưa tay lên vuốt gáy. “Đ-ừ-ừ có sợ”.

“Sợ ư? Em đâu có sợ”, cô nói dối. Cô nghĩ mình nói dối quá tài tình.

Cal có vẻ tin cô - hoặc anh giỏi giả vờ cũng nên.

“VẬY Sheba là của em hả?”, cô hỏi khi anh đón thức ăn từ tay cô và đặt chúng vào túi yên ngựa to hơn trong số hai con.

“Đúng vậy”. Anh chỉ bằng cách hất đầu về phía con ngựa. “N-như anh nói lúc nãy, Sh-Sh-Sheba rất hiền”.

“Hiền thì tốt”, Linnette lẩm bẩm khi bước vòng qua đứng trước Sheba, cho phép con ngựa cái có dịp nhìn cô. Sheba gật đầu hai lần, dường như nhận được sự có mặt của Linnette. Có lẽ trong suy nghĩ của Sheba, Cal đã cam đoan với nó rằng cô là tay rất cừ, Linnette nghĩ. Cô ngập ngừng đưa lên, thử vuốt ve chiếc rọ buộc mõm sẫm màu của nó.

Cô leo lên lưng Sheba với sự giúp sức của Cal. Ngay khi Linnette ngồi lên yên, Cal cân bằng bàn ngựa dùng để chân và trao dây cương cho cô. Cô cảm thấy mình chênh vênh và rất dễ gặp nguy hiểm. Một cú ngã từ trên lưng con ngựa này xuống có thể khiến cô bị chấn thương nghiêm trọng. Tuy vậy cô vẫn không dám cho Cal biết cô thực sự sợ hãi thế nào.

Sau khi hỏi Linnette liệu như thế có thoải mái chưa, mà dĩ nhiên là cô sẽ gật đầu xác nhận, Cal trèo lên lưng một con khác, con ngựa thiên màu hạt dẻ. Anh dẫn đường ra khỏi khu trang trại rộng lớn. Không cần bất kỳ hiệu lệnh nào từ Linnette, Sheba ngoan ngoãn theo sau Webster, con ngựa của Cal.

Mặc dù chưa vào trưa nhưng mặt trời đã hiện ra thật rực rỡ, hứa hẹn một ngày nắng đẹp. Cal đã chỉ dẫn Linnette vài điều căn bản, nhưng với người mới cưỡi ngựa như Linnette thì cô cảm thấy thật lúng túng. Linnette giật nảy người lên và hai hàm răng cô cắn chặt lại cho đến khi cô học được cách thả lỏng cơ thể. Cal giữ cho ngựa đi chậm và nhẹ nhàng. Khi cô cảm thấy đủ tự tin để ngẩng đầu lên, cô mê mẩn ngắm nhìn Cal ngồi trên lưng ngựa, gương mặt ấy mới đẹp trai, mới mộc mạc tự nhiên làm sao. Cô nhớ có lần nghe Cliff nói rằng Cal sinh ra để làm kỵ sỹ.

“Gloria?”. Cal thường hỏi tắt như thế. Anh đang hỏi về chị gái của cô, người cô chỉ mới gặp gần đây. Bố mẹ cô phải lòng nhau khi cả hai còn học trung học. Khi mang thai Gloria, mẹ cô vẫn còn nằm trong độ tuổi thiếu niên - và rồi chuyện tình cảm tan vỡ. Vừa xấu hổ, vừa lo sợ, Corrie chuyển về nhà ở cùng gia đình mình. Vài tháng sau, bà sinh ra một bé gái và cho người khác nhận làm con nuôi. Sau đó, bà quay lại trường học. Không hề hay biết gì về đứa trẻ, Roy tìm kiếm Corrie và họ tái hợp. Chỉ đến sau khi họ đính hôn với nhau, Corrie mới kể với Roy về chuyện mình đã có với ông một đứa con. Họ thống nhất với nhau sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa, và thật sự họ đã không đá động gì đến nó, chỉ đến khi Gloria tìm ra họ.

Không cần phải nói, đó là một cú sốc khi Linnette phát hiện ra mình có một người chị. Linnette sững sờ, hoang mang, ngỡ ngác nhưng đồng thời cũng rất phấn khích. Cô luôn muốn có một người chị. Cô không hề hay biết người phụ nữ sống cùng khu chung cư với mình, người đã trở thành bạn cô hóa ra lại là chị gái cô. Mọi quan hệ giữa họ ngày càng thêm bền chặt và đầm ấm.

“Gloria khỏe ả”, Linnette bảo Cal. “Bọn em cùng ăn tối sau giờ làm việc vào thứ hai vừa rồi. Cả gia đình sẽ tụ họp vào ngày Lễ Phục sinh, và Gloria sẽ đến tham dự với cả nhà”. Đây sẽ là một thử nghiệm thật sự cho gia đình họ, Linnette nghĩ thế. Cô biết bố mẹ cô rất thương Gloria và luôn chào đón chị ấy về với gia đình. Tuy vậy, dĩ nhiên mọi việc không được suôn sẻ, cả Linnette và Gloria đều nhận ra điều đó. Bố mẹ nuôi của chị ấy đã mất trong một tai nạn máy bay và chị ấy không còn ai thân thuộc nữa. Và chị bỏ công tìm kiếm bố mẹ đẻ của mình vì do đó. Bố mẹ Linnette, Roy và Corrie đã hết sức cố gắng bù đắp cho khoảng thời gian đã bỏ mất, họ cố gắng lấp đầy những lỗ hổng tình cảm bị mất, trao đổi thông tin với Gloria về lai lịch của chị ấy cũng như là của họ.

Cal nhìn Linnette chăm chú khi cô nói. “Không phải là gia đình em không muốn chị ấy hay không yêu chị ấy”, Linnette giải thích tiếp. “Gia đình em rất thương chị. Chỉ có điều mọi người không được ở cùng bên nhau suốt một thời gian dài. Chị có một người bố và một người mẹ khác nuôi dưỡng, yêu thương và ủng hộ chị, họ là gia đình thật sự của chị, bố mẹ thật sự của chị”. Thế nhưng, mọi người - kể cả Gloria - đều nhất mực cố gắng để củng cố mối quan hệ mới giữa họ. dịp Lễ Phục sinh này sẽ là kỳ nghỉ đầu tiên của họ, họ sẽ ở bên nhau như một gia đình thực thụ.

Hai con ngựa đi nước kiệu theo một hàng, tiến vào rừng. Linnette theo sau Cal trên con đường hẹp, khiến cho cuộc đối thoại trở nên khó khăn. Mùi hương của cây linh sam và sương mù giăng trên biển lan tỏa, hòa quyện vào không khí của buổi sớm. Linnette nhận thấy rằng họ không thể tiếp tục nói chuyện được. Cô có chuyện quan trọng muốn bàn với Cal và phải tìm ra cách tốt nhất để tiếp cận nó. Cô đã suy nghĩ rất nhiều về tật nói lắp của Cal và muốn nói với anh về nghiên cứu cô đã thực hiện về việc điều trị khả năng nói. Tuy nhiên, cô muốn chắc rằng anh hiểu cô yêu anh vì chính người anh. Khoảng mười phút sau, họ ra

khỏi khu rừng và tiến đến một bờ biển. Những đợt sóng lăn tăn vỗ vào bãi biển đầy đá cuội, thủy triều đã lên, sáng lấp lánh trong ánh mặt trời.

“Ôi, Chúa ơi”, Linnette gần như bật khóc vì cảm động và kinh ngạc trước sự tách biệt tuyệt đẹp bãi biển. Núi Rainier phủ đầy tuyết trắng nằm thấp thoáng phía chân trời xa. Vùng Puget Sound trải rộng trước mắt cô như một tấm chăn màu ngọc bảo, với đảo Vashon ở kế bên, gần đến nỗi cô cảm giác như mình có thể dễ dàng bơi qua đó vậy.

“E-em thích không?”. Cal hỏi, đôi mắt xanh trong vắt và sinh động.

“Em thích lắm”.

Cal trèo khỏi lưng ngựa và giúp Linnette leo xuống. Anh thả cho hai con ngựa đi lang thang trong lúc trải một tấm chăn trên bãi biển và mang thức ăn ra. Dựa lưng vào miếng gỗ cũ kỹ vừa nhặt được họ ngồi bên nhau cùng thưởng thức bữa trưa.

Đó có thể là buổi hẹn hò lãng mạn nhất của họ. Ăn trưa xong, họ vẫn ngồi yên tại chỗ, nhìn ngắm phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt. Cal thả tay ôm quanh người Linnette rồi thỉnh thoảng họ hôn nhau say đắm. Những nụ hôn của Cal mềm mại, ngọt ngào, môi anh nấn ná không muốn rời môi cô.

Linnette nghĩ về những điều mình muốn nói và suýt chút nữa thì mất hết dũng khí. Cô lưỡng lự, ngần ngại không muốn đề cập đến bất kỳ điều gì có thể phá hủy sự yên tĩnh, thanh bình của giây phút này.

“Em có thể hỏi anh điều này được không?”, cô cất tiếng sau vài phút suy nghĩ. “Một điều mà trước giờ em chưa từng hỏi anh”.

“Đ-được mà”.

“Anh bị nói lấp từ nhỏ đến giờ hả?”.

Đúng như cô nghĩ, Cal chợt trở nên căng thẳng.

“Cal”, cô nói, bò vòng qua người anh. Cô quỳ gối trước mặt anh và áp hai bàn tay mình lên má anh. “Em có lý do để hỏi. Mong anh đừng mặc cảm hay bực mình nhé”.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, như thể đánh giá xem anh có thể tin tưởng cô nhiều đến mức nào. Cô không chớp mắt, cũng không nhìn xuống mà nhìn thẳng vào Cal, để tình yêu trong cô rọi sáng qua mắt anh.

“Đúng vậy”, anh nói. “Từ nhỏ đ-đến gi-giờ”.

Cô thưởng cho anh bằng những nụ hôn nhẹ nhàng, chậm rãi.

“Anh có biết rằng khi chúng ta hôn nhau và âu yếm nhau, anh không bị lấp không?”.

Anh khẽ cau mày. “Anh không bị thế sao?”.

“Không hề. Khi anh nói chuyện với các con thú, anh cũng không nói lấp”. Trước đây cô đã quan sát và hết sức ngạc nhiên khi phát hiện ra điều này.

Thêm một lần nữa anh có vẻ không chắc chắn nên tin lời cô hay không.

“Anh đã bao giờ đến gặp bác sĩ chữa trị tật nói lấp chưa?”, cô hỏi.

Vẻ mặt anh toát lên sự phản kháng và anh nhìn sang chỗ khác. “Ch-chưa”.

Cô xoay mặt anh lại để anh không thể tránh ánh mắt của cô nữa. “Em cũng nghĩ vậy”.

Cô hít một hơi thật sâu. “Có một bác sĩ rất giỏi ở hạt Kitsap này”. Cô đã điều tra các bác sĩ trị liệu trong vùng và tìm hiểu cận kề khả năng của họ.

“E-e-em m-m-m-muốn anh đ-đi b-bác s-sỹ hả?”.

“Hoàn toàn tùy thuộc ở anh thôi”, cô bảo, phớt lờ tật nói lấp của anh bỗng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, mà điều này luôn xảy ra như một phản ứng khi anh gặp tình trạng căng thẳng. Lốp sỏi trên bờ biển nằm lổn nhổn, đâm vào đầu gối Linnette nhưng mặc kệ, cô vẫn giữ nguyên tư thế. “Em chỉ muốn cho anh biết rằng anh luôn có sự giúp đỡ nếu như anh muốn”. Cô nhấn mạnh với anh. Điều này tùy ở Cal, và cho dù anh quyết định thế nào nữa, cô cũng ủng hộ anh.

Khi anh không trả lời ngay, Linnette ngồi xuống bên cạnh anh lại lần nữa. Cal choàng tay cánh mình lên vai cô và kéo cô vào ngồi sát bên mình. Cô thấy thật bình yên và ấm áp trong vòng tay anh.

“E-em s-sẽ đi với a-anh chứ?”.

“Trong lần khám đầu tiên - nếu anh muốn thế”.

Nhôm người lên, Cal hôn vào đỉnh đầu cô.

“Thôi e-em l-leo lên lưng Sheba đi”.

Anh nói với cô rằng mặc dù sợ cưỡi ngựa, cô vẫn leo lên lưng nó - vậy thì anh cũng bằng lòng đón lấy rủi ro, thử thách. Anh sẽ đến gặp bác sĩ điều trị tật nói lấp - trở ngại trong khả năng nói của anh - dù anh rất muốn bảo vệ sự riêng tư của chính mình.

“Em nợ mẹ mình ngàn lời cảm tạ”, Linnette thì thầm cho chính cô nghe hơn là với Cal.

“Sao cơ?”.

“Bà đã trả rất nhiều tiền trong buổi đấu giá đó để em có thể gặp được anh, và giờ khi đã có anh, em nghĩ bà đã tậu được một món hời kỷ lục của thế kỷ”. Cô toét miệng cười. “À, không. Thật ra ý em là em đã có được món hời đó”.